

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 614/22
5.5.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији су пуномоћници Јелена Келечевић и Душко Лишанин, адвокати из Београда, ул. Савска бр. 19, против тужене Компаније “Дунав осигурање” а.д.о. из Београда, ул. Македонска бр. 4, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 16471/19 од 18.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 16471/19 од 18.10.2021. године, у ставу четвртм изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 16471/19 од 18.10.2021. године, у ставу трећем изреке, којим је делимично одбијен тужбени захтев тужиле, тако што се тужени **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужилци на име накнаде нематеријалне штете за умањење животне активности, плати поред износа од 78.000,00 динара, досуђеног ставом другим изреке ожалбене пресуде износ од још 400.000,00 динара (укупно 478.000,00 динара), као и за претрпљени страх поред износа од 50.000,00 динара, досуђеног ставом другим изреке ожалбене пресуде, износ од још 180.000,00 динара (укупно 230.000,00 динара), све са законском затезном каматом почев од 18.10.2021. године, до исплате, док се **ДЕЛИМИЧНО ОДБИЈА** тужбени захтев тужиле преко досуђеног износа за умањење животне активности од 478.000,00 динара па до траженог износа од 750.000,00 динара; на име претрпљених физичких болова преко досуђеног износа од 60.000,00 динара до траженог износа од 400.000,00 динара и на име претрпљеног страха преко досуђеног износа од 230.000,00 динара, до траженог износа од 350.000,00 динара, све са законском затезном каматом, као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужилци на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 9.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 614/22 од 18.10.2021. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе од 17.03.2021. године. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете поред већ исплаћених новчаних износа исплати још додатно следеће износе: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности новчани износ од 78.000,00 динара; на име претрпљених физичких болова новчани износ од 60.000,00 динара и на име претрпљеног страха новчани износ од 50.000,00 динара, укупно 188.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 18.10.2021. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за износе преко досуђених из става првог изреке односно за: 672.000,00 динара на име умањења животне активности; 340.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и 300.000,00 динара на име претрпљеног страха, укупно 1.312.000,00 динара, заједно са законском затезном каматом на ове износе тражене накнаде нематеријалне штете од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу до 110.360,00 динара.

Благовременом жалбом тужиља је побијала ову пресуду, како из садржине жалбе произлази у ставу трећем и четвртм изреке ожалбене пресуде, због погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Београду, испитао је првостепену пресуду у побијаном делу, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку, нашавши да је жалба тужиље делимично основана.

У поступку доношења побијане пресуде, пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би могле бити од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужиља је дана 07.12.2018. године, доживела саобраћајну незгоду која је проузрокована од стране лица које је управљало возилом које је као и њено било осигурано код туженог важећом полисом осигурања бр. 883102566. Према налазу и мишљењу судског вештака специјалисте ортопедије, хирургије и трауматологије од 01.12.2020. године, утврђено је да је тужиља повређена дана 07.11.2018. године, у саобраћајној незгоди, задобила следеће телесне повреде: нагњечење регије левог ручног зглоба, нагњечење у регији десног колена, угануће вратног сегмента кичме тзв. трзајну повреду врата и ишчашење десног ручног зглоба са преломом доњег зглобног крајка десне жбичне кости па се у судско-медицинском смислу ове повреде скупно у тренутку доношења сматрају тешким телесним повредама. Приликом повређивања тужиља је трпела болове јаког

интензитета, укупно у трајању од једног дана, да би потом трпела болове средњег интензитета укупно две недеље, након чега су описани болови замењени прво сталним а потом и повременим неједнаким, неправилним боловима слабог интензитета који су се појачавали при напору, при дуготрајном позиционирању главе у истом положају, покретима врата и главе при коришћењу десне руке у трајању од укупно, три месеца, с тим да је код тужиље дошло до умањења животне активности, а као последица повређивања критичном приликом које се огледа у ограничењу покрета у десном ручном зглобу, зглобовима десне шаке прстију те да отежано и са посебним напорима обавља све послове везане за обављање личне хигијене и хигијене простора, ношења терета, рекреативно бављење спортом, куцање на тастатури, вожња аутомобила и бицикла, гурање, повлачење, прецизније писање десном руком и бимануелно па због свега овога код тужиље је са ортопедско-трауматолошког аспекта дошло до умањења животне активности од 20%, па код повреда какве је имала тужиља код којих долази до потпуног ишчашења зглоба долази до оштећења зглобних хрскавица и последица трајног оштећења зглоба а да је оштећење хрскавице иверзибилно, не може се поправити и протеклом времена долази до погоршања функције зглоба које понекад доводи до потпуног укочења захваћеног зглоба. Према налазу и мишљењу судског вештака специјалисте неуропсихијатрије од 03.03.2021. године, као и његовог изјашњења на примедбе туженог од 26.04.2021. године, тужиља је након саобраћајне незгоде 07.12.2018. године, када је имала 27 година, претрпела примарни страх јаког интензитета који је трајао два минута потом секундарни страх јаког интензитета који је трајао пет дана, затим страх средњег интензитета који је трајао две недеље и страх слабог интензитета који је трајао месец дана, па код тужиље постоји умањење животне активности са психијатријске стране од 6%, због доживљеног стреса те да је посебно присутна социјална изолација средине у којој живи јер емоционално преживљава и доживљава шта јој се десило и осећа да је мање вредна и способна, а пошто живи у сеоским условима то је још више оптерећује. Према конзилијарном мишљењу наведених судских вештака од 08.03.2021. године, утврђено је да су судски вештаци усагласили мишљење да је укупно умањење животне активности код тужиље 23% трајно. Тужени је у вансудском поступку исплатио тужиљи укупно 232.000,00 динара, и то због умањења животне активности 122.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова 60.000,00 динара и на име претрпљеног страха 50.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чл. 940. и 941. Закона о облигационим односима закључио да је тужбени захтев тужиље делимично основан и одлучио је као у изреци ожалбеног решења.

По налажењу овога суда, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање које се жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу и правилном применом наведених одредаба материјалног права закључио да је тужени одговоран за штету коју је тужиља претрпела.

Наиме, одредбом члана 940. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да у случају осигурања од одговорности, осигуравач одговара за штету насталу осигураним случајем, само ако треће оштећено лице захтева њену накнаду. Одредбом члана 941. став 1. истог Закона, прописано да у случају осигурања од

одговорности, оштећено лице може захтевати непосредно од осигуравача накнаду штете коју је претпело догађајем за који одговара осигураник, а највише до износа осигуравачеве обавезе, док је ставом 2. истог члана прописано да оштећено лице има од дана када се догодио осигурани случај, сопствено право на накнаду из осигурања, те је свака доцнија промена у правима осигураника према осигуравачу без утицаја на право оштећеног лица на накнаду.

У конкретном случају по оцени овога суда, имајући у виду све околности случаја, како је до незгоде дошло искључиво услед радње возача осигураника туженог, правилно је првостепени суд утврдио одговорност тужене за исплату тражених износа штете.

По налажењу овога суда, првостепени суд је, у смислу одредбе члана 200. ЗОО, правилно утврдио да је тужени у обавези да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати правичну новчану накнаду за претрпљене физичке болове у износу од 60.000,00 динара, што поред већ досуђеног износа од 60.000,00 динара, у вансудском поступку за наведени вид штете тужиљи, представља правичну новчану накнаду у време пресуђења, па су неосновани наводи тужиље да је иста прениско одмерена, имајући у виду да је првостепени суд приликом одмеравања висине накнаде ценио све релевантне критеријуме, а нарочито интензитет и дужину трајања физичког бола, имајући у виду и значај повређеног добра – психичког и физичког интегритета и циљ коме ова накнада служи, тј. да представља сатисфакцију за тужиљу, којом накнадом ће њена психичка равнотежа бити враћена у стање пре штетног догађаја, те је по налажењу овога суда за наведени вид штете тужиљи досуђена правична новчана накнада-сатисфакција у време пресуђења.

Међутим, по оцени овога сада, првостепени суд није правилно применио одредбу члана 200. став 2. ЗОО, на утврђено чињенично стање, приликом одмеравања накнаде нематеријалне штете за умањење животне активности у износу од 78.000,00 динара, што са већ досуђеним износом од 122.000,00 динара, у вансудском поступку износи укупно 200.000,00 динара, на шта се основано указује у жалби тужиље, јер приликом утврђења висине ове новчане накнаде, првостепени суд није ценио све релевантне критеријуме а нарочито проценат умањења животне активности код тужиље, који са ортопедско-трауматолошке и неуропсихијатријске стране износи 23% трајно, као и значај повређеног добра и циљ коме та накнада служи, . Износ новчане накнаде који је досуђен тужиљи за умањење животне активности, по оцени овог суда прениско је одмерен, а на шта тужиља основано указује у жалби. По оцени овога суда правична новчана накнада за умањење животне активности код тужиље, од 23% трајно, износила би 600.000,00 динара, у време пресуђења, те јој по оцени овога суда по том основу, поред досуђеног износа од 78.000,00 динара, из става другог изреке ожалбене пресуде и 122.000,00 динара, исплаћених у вансудском поступку, по оцени овога суда по том основу припада још и износ од 400.000,00 динара, односно укупан износ од 600.000,00 динара, по том основу.

Такође, по оцени овога суда, првостепени суд није правилно применио одредбу члана 200. став 2 ЗОО. ни приликом одмеравања накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх тужиље досудивши јој износ од 50.000,00 динара, а на шта се

основано указује у жалби тужиље, јер приликом утврђења висине ове новчане накнаде, првостепени суд није ценио све релевантне критеријуме, а нарочито интензитет и дужину трајања страха, као и значај повређеног добра и циљ коме та накнада служи. Износ новчане накнаде који је досуђен тужиљи за претрпљени страх по оцени овог суда прениско је одмерен, а на шта тужиља основано указује у жалби. По оцени овога суда правична новчана накнада за претрпљени страх код тужиље износила би 280.000,00 динара, у време пресуђења, те јој по оцени овог суда, по том основу, поред досуђеног износа од 50.000,00 динара, из става другог изреке ожалбене пресуде и исплаћеног износа од 50.000,00 динара, у вансудском поступку припада и износ од још 180.000,00 динара, односно укупан износ од 280.000,00 динара, по том основу, док је преко досуђених износа па до тражених износа тужбени захтев тужиље одбијен као неоснован.

Из напред наведених разлога, овај суд је применом чл. 390. и 394. став 2. тачка 4. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Применом члана 401. тачка 2. ЗПП, потврђена је одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредби члана 153, 154 и 163, и у складу је са висином тужбеног захтева са којим је тужиља успела и важећој АТ и ТТ у време пресуђења.

Како је тужиља са жалбом успела у претежном делу, то је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова другостепеног поступка, који обухватају накнаду за састав жалбе исплати износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић